

jeg med megen Beredvillighed skal gaae ind paa, og i alle Tilfælde, hvis Forslaget skulde komme til 3die Behandling, nærmere skal conferere med ham om.

Forsaaavdt den ærede 8de Landstingsmand for 2den Kreds (Slensborg) har yttret sig om, at Wildtskadeerstatning er mislig, er jeg fuldkommen enig med ham deri, hvilket jeg allerede fra Begyndelsen yttrede mig om; men at den skulde være absolut umulig, troer jeg dog ikke, da der dog altid er nogle Regler, som man i den Henseende har, nemlig for Erstatning i Almindelighed, som man maatte søge at anvende saa godt som muligt herpaa. Med Hensyn til hvad han har yttret mod de Ord, at vedkommende Jagteier skal være forpligtet til at skaffe Vedkommende Fred paa Lodden, er det aldeles vist, at de kunne synes at gaae for vidt, naar man ikke læser dem i Forbindelse med det Følgende. Men jeg troer i den Henseende med den ærede Landstingsmand for Bornholm (Krabbe), at naar man læser det Hele i sin Sammenhæng, vil man see, hvad der skal forstaaes ved, at han er forpligtet til at skaffe Vedkommende Fred. Den ærede 6te Landstingsmand for 6te Kreds (Holberg) yttrede, at Mulcten var for lav. Det er blevet yttret til mig privat fra flere Sider, og jeg havde ogsaa fra Begyndelsen af tænkt paa at sætte den høiere. Det, som heri var mig til Ginder, var, at der blev yttret, at i saa Tilfælde burde der tillige fastsættes en vis Termin, inden hvilken denne Deel af Loven skulde træde i Kraft, for at give vedkommende Eier Leilighed til at bortskyde Wildtet. Jeg havde da den Tro, at man hellere kunde søge strax at faae Loven sat i Kraft, og jeg har derfor sat Mulcten lavere. Forsaaavdt den samme ærede Rigsdagsmand har anført Udskilligt om at Forslaget skulde være betænkeligt med Hensyn til Kongens Jagt, da troer jeg, at han i den Henseende kan være rolig; thi paa Kongens Wildtbane maa der efter Bestemmelserne udenfor Dyrehaverne ikke være noget vildt eller Daavildt.

Indenrigsministeren: Idet jeg beklager mig ved Besvarelsen af en Interpellation til Landstinget og Behandlingen af et af de forelagte Lovudkast var for-

hindret fra tidligere at komme tilstede her, skal jeg, forsaavidt der er blevet forespurgt, om ikke Udkastet med § 16 har tilsigtet at udtale Skadeserstatningspligten som almindelig, henholde mig til, hvad der allerede er anført af den høitærede Premierminister, at det har været Udkastets Hensigt, og det ligger ikke blot deri, at den henviser til Forordningen af 1840 § 26 og kun har benyttet en noget kortere Udtryksmaade, nemlig at nævne de der anførte Gjenstande med Udeladelse af Ordene „og andet deslige“, men det ligger i Særdeleshed deri, at denne Erstatningspligt allerede i Forordningen af 1840 ikke er udtalt som nogen særlig Byrde, man paalagde den Jagtberettigede, men som Noget, der var i Overensstemmelse med de almindelige om Skadeserstatning gjældende Grundsætninger, og da dette er en almindelig Regel, som er bleven bragt i Anvendelse paa dette hele Forhold, følger allerede deraf, at Skadeserstatning vil være at udrede i alle Tilfælde, hvor der efter de almindelige Grundsætninger kan gjøres Fordring derpaa, og ikke blot, hvor den er tilføiet de enkelte specielt nævnte Gjenstande. Iøvrigt troer jeg, at om man end tidligere kan have havt nogen Tvivl, om man burde bibeholde Udkastets § 16 eller ikke, nemlig saalange som det Forslag forelaae, som det ærede Udvalg havde stillet som § 2, maa denne Tvivl nu være bortfalden. Jeg kan iøvrigt just ikke indrømme, at selv om man havde taget det Forslag tilfølge, som det meget ærede Udvalg havde fremsat til en ny § 2, det dermed vilde være blevet overflødig at have den Paragraph, som tilsgavde Skadeserstatning; thi om ogsaa ved hiint Forslag Fæsterne havde faaet en Ret og Afgang til at blive frie for fremmed Jagt, en Ret og Afgang til at erhverve den for sig selv, saa vilde der jo dog virkelig være ikke saa ganske saa Leiere, navnlig Leiehuusmænd, som ikke kunde nyde nogen Gavn af den Fæsterne efter hiint Forslag tilkønte Ret, og netop de maatte have en saa meget stærkere Fordring paa, at faae Erstatning for den dem tilføiede Skade, jo mere ødelæggende den Skade er, som kunde ramme en slig Leiejordbruger, efter hans ringe Aaar og hele Formuestilstand. Jeg troer saaledes, at selv om den af Udvalget